

en nytændt Stjerne. Fjernt i Nord og Nordvest skimtedes endelig som en blaalig Skybanke Vesterby-Sognets store Skovbælte, bag hvilket Solen netop var gaaet ned og havde tændt hele Himmeleranden i Flammer.

„Og en saadan Tale har De Mod til at føre netop her,“ sagde Emanuel næsten vemodig, idet han med en bred Haandbevægelse viste ud over det glødende Solnedgangs-Landskab, hvor Nattertaagerne allerede var begyndt at pusle frem over Engene og brede sig som uhyre Spindelvæv over Aaens blodrøde Aare. „De kan virkelig ikke finde det mindste tiltrækkende ved et Syn som dette? Det kan slet ikke vække anden Tanke eller Følelse hos Dem end en uhyggelig Erindring om Deres Barnheds Rullekælder?“

Frøken Ragnhild saae en Stund med missende Øjne ud over Egnen. Derpaa sagde hun med det lille fornemme Smil, som hun gerne paatog sig, naar hun vilde sige noget rigtig udæskende:

„Jeg kan i hvert Fald ikke forstaa, hvorfor det der skal være saa bedaarende dejligt, at et Menneske er forpligtet til fra Vuggen til Graven at falde i en Henrykkelsestilstand, hver Gang han ser det. Mig tiltaler det desuden aldeles ikke. Alene Farvesammenstillingen er mit Øje imod. Denne blaa Himmel, denne skrigende røde Horisont, alt dette brandgule Korn og den spinatgrønne Eng dernede ... blaat, rødt, grønt og gult! Er det ikke netop de Farver, der benyttes til de saakaldte Hottentot-Lomme-tørklæder, ... De veed nok, disse brogede Tøjer, som Englænderne sender ned til de Vilde i Afrika, og som hensætter vore sorte Medskabninger i en sand Salighedstilstand? Tror De egentlig ikke, Pastor Hansted, at Naturfænomener som en Solnedgang alene har den Bestemmelse at være en Slags ophøjet Forlystelse for Halvmennesker — baade de hvide og de sorte — og maa-ske for Dyrene? En saadan ildsprudende Himmel svarer sikkert til den Slags Væsners Forestillinger om Pragt; den vækker jo ogsaa deres blide Følelser ... Nattergalene begynder at synge, Frøerne at kvække ...“

„De har vist fuldkomment Ret, Frøken Tønnen!“ afbrød